

Когато зърна българите, княз Иона пришпори коня си и полетя насреца им като бързокрил орел. Екнаха звуци от тръби и барабани. Двете войски застанаха една срещу друга. Калоян и Иона скочиха от конете си и тържествено се прегърнаха и целунаха. Тридесет чифта очи се впиха в рядкото зрелище. Узите лакомо поглъщаха с взор едрата висока осанка на българския цар, къдрите, които се подаваха под златния му шлем, високите жълти ботуши, бледочервеното копринено наметало, което се дигаше по широките му плещи, гордата усмивка на строгите му устни. Българите любопитно разглеждаха странното пъстро облекло на куманина, гладко обръснатата му гола глава, черните му тънки мустаци, които се спущаха чак до гърдите, леко изкривените му нозе, от неизменно прекарания върху коня живот.

Жреци поведоха царя към главното капище и в негова чест посекоха три белорунести овена и два брезии бивола.

Някаква чудна синьозелена вечер се спущаше над тия безкрайни равнини. От четирите края на селището се дигнаха високи треперливи стълбове пушек. Куманските жени печеха на дървени шишове конско месо за своите узи и ярешко за снажните чуждоземци. Някои от тях побеждаваха боязливостта си, доближаваха към българите с тихи котешки стъпки и с детско очудване гледаха бляскавите им шлемове, люспестите ризници, зелените копия, укичени с малки прапорици, ^{ко} въланите от железни халки.

Вечерта, когато в голямата княжевска шатра, Калоян и Иона уговаряха числото на наемниците, които щяха да помагат в новия поход срещу ромеите, някаква пъргава златистомургава девойка поднесе на царя купа с мляко.

Калоян пи, без да дигне очи към нея, и посегна да вземе от трапезата къс пушено месо.